

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **I., s.r.o. P.** v likvidácii, T., P., zastúpenej likvidátorom JUDr. J. F., advokátom, Š., proti žalovaným **1/ P., s.r.o., K., 2/ A., a.s., K., 3/ C., s.r.o., K., o určenie neplatnosti dražby**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 20 C 34/2005, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 23. septembra 2008 sp. zn. 2 Co 172/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovaným náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I uznesením z 26. mája 2006 č.k. 20 C 34/05-91 zastavil konanie o určenie neplatnosti dražby podľa § 21 zákona č. 527/2002 Z.z. Vychádzal zo zistenia, že z výpisu z obchodného registra Okresného súdu Prešov odd. Sro, vložka X. vyplýva, že žalobca, t.j. spoločnosť I., s.r.o., P., so sídlom v P., bola dňa 5.2.2004 vymazaná z obchodného registra, ktorým výmazom zanikla ako subjekt práv a povinností. Keďže žalobca dňom výmazu z obchodného registra stratil spôsobilosť mať práva a povinnosti, ktorej nedostatok je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, neostalo súdu iné, ako konanie o návrhu žalobcu, ktorý bol podaný na súd 17. júna 2005, t.j. po výmaze z obchodného registra, zastaviť.

Krajský súd v Košiciach uznesením z 23. septembra 2008 sp. zn. 2 Co 172/2008, po zrušení predchádzajúceho rozhodnutia zo 17. januára 2007 sp. zn. 2 Co 260/2006, Najvyšším súdom Slovenskej republiky (rozsudok 2 Cdo 215/2007), potvrdil uznesenie

okresného súdu a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Stotožnil sa s názorom okresného súdu, že v čase podania žaloby na súd prvého stupňa 17.6.2005, bol už žalobca z obchodného registra vymazaný bez právneho nástupcu, t.j. došlo k jeho zániku ako právnickej osoby. Zánikom právnickej osoby táto stráca aj spôsobilosť byť účastníkom konania. Keďže k tomuto zániku došlo pred podaním žaloby, správne súd prvého stupňa zastavil konanie.

Proti uzneseniu krajského súdu podal dovolanie likvidátor žalobcu a žiadal ho zrušiť a ako aj zrušiť rozhodnutie okresného súdu a vrátiť vec na ďalšie konanie. Ako dôvod dovolateľ uviedol nerešpektovanie právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo strany krajského súdu v tom, že konštatoval nedostatok právnej subjektivity dovolateľa, hoci Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil spôsobenie ujmy žalobcovi predchádzajúcim rozhodnutím krajského súdu, ktorým odmietol jeho opravný prostriedok, z čoho dovolateľ vyvodil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky pokladal žalobcu za subjekt práv a povinností. Ďalej dovolateľ uviedol, že oba sudy porušili jeho práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky na ochranu majetku („Kto by mohol chrániť majetok likvidovanej spoločnosti získaný protiprávnym konaním, ak nie likvidátor spoločnosti“), keď nastolili právny stav, v ktorom dodatočne zistený majetok zrušenej spoločnosti by ostal bez akejkoľvek právnej ochrany.

Žalovaní 1/ až 3/ sa k dovolaniu likvidátora žalobcu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento mimoriadny opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu. Pokiaľ bolo napadnuté rozhodnutie vydané v tejto procesnej forme, je dovolanie proti nemu v zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska; dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo dovolanie proti

rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V danom prípade smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania. Keďže napadnutým je uznesenie, ktoré nie je uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., nemožno prípustnosť proti nemu smerujúceho dovolania vyvodiť z týchto ustanovení.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť vyplývajúcu z § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež so zreteľom na námietku dovolateľky sa dovolací súd zaoberal aj tým, či v konaní nedošlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), pokiaľ a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolateľ existenciu väd v zmysle § 237 O.s.p. netvrdil a dovolací súd ani ich existenciu nezistil.

K námietke dovolateľa o nerešpektovaní právneho názoru odvolacieho súdu zo strany krajského súdu treba uviesť, že nie je pravdou, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku z 29. januára 2009 sp. zn. 2 Cdo 215/2007 vyslovil záväzný právny názor, ktorým sa mal v následnom konaní krajský súd pridržovať. Dovolací súd len uviedol, že pri posudzovaní prípustnosti odvolania podľa § 218 ods. 1 písm. b/ O.s.p. sa posudzuje rýdzo

procesnoprávny aspekt, t.j. účastníctvo v konaní a likvidátor žalobcu bol osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania proti rozhodnutiu okresného súdu, nakoľko tým, že okresný súd zastavil konanie o veci, mu spôsobil ujmu na jeho právach.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že v prejednávanej veci je dovolanie dovolateľa procesne neprípustné. So zreteľom na to dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Dovolací súd nepriznal žalovaným náhradu trov dovolacieho konania, lebo títo účastníci nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. septembra 2009

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: